

Зруйновані села

Біля старого, колись багатого міста Костянтинограда в'ється доплив Дніпра—вузенька річка Берестова. Понад річкою лежать українські села: Наталине, Олянівка, Попівка. Майже кожен селянин тут був добрим городником; місячна редька, огірки, помідори, капуста, коноплі були відомі далеко за межами району.

Ці села нагадували чудовий квітник. Коли, бувало, влітку глянеш із міста, здавалося, що села вкриті темнозеленим килимом. Садиби з багатими городами, обсажені кучерявими вербами та калиною, чепурні вибілені хати — все вабило красою. На південь від сіл далеко тяглися родючі ниви.

А що сталося з цими селами за часів жидо-більшевицького панування?

Не ввізнати їх тепер. Жорстока хлібозаготівельна політика совєтів, колективізація з її некегельними наслідками, страшні податки зруйнували ці чудові села.

Голі обдерті хатинки на 300—500 метрів одна від одної. Навколо свистить вітер. Це все, що лишилося після 23 років. По садибах здебільшого ні повітки,

ні тинка, ні деревини. Людей лишилось мало. Майже третина населення померла з голоду в 1933 році. Совєти знеохотили селянина до піклування про господарство й добробут. Пригнічена молодь, щоб не вмерти голодною смертю, тікала до міста. Дівчата ставали служницями до жидівок, чоловіки—попихачами, двірниками, чорноробами. І лише незначній частині української молоді щастило здобути освіту. Але після школи знову треба було працювати під орудою жида-директора, жида-завідувача, референта. Від жида піде не було порятунку. Ці павуки загарбали всі кращі, добре оплачувані посади, особливо ті, де можна було розкрадати народне добро, плодитися, жиріти, влітку їздити по курортах, утримувати по дві—три жінки.

Селяни ніколи не забудуть чорних років панування жидів із більшевиками, ніколи не забудуть 1933 року.

Не забудуть тих днів, коли десятки трупів щодня вивозили на цвинтар, а тим часом жида з портфелями відбирали в селян останній кілограм хліба, удаючись до метод, перед якими поступається середньовічна інквізиція.

Не можна забути простояні без перепочинку три доби. Ніколи не забуде один із наших селян тієї ночі, коли жид при-

мушував його за нездання хліба роздяться й сідати на їжака.

Люди плакали, стогнали, вмирали, але не скаржились. Скаржитися не було кому.

Адже людожерні директиви про хлібозаготівлі, податки, позики, про суд за спізнєння — міг давати й здійснювати з допомогою НКВД тільки Сталін, кат українського народу.

Руїною більшевики і закінчили. За Попівкою збудували величезне хлібосховище — т. зв. Балкобуд. Туди звезли сотні тисяч пудів хліба, награвованого в селян, а перед відступом підпалили. П'ятий місяць горить зерно, горить народній піт і кров, і з льохів цього сховища разом із димом несеться на схід прокляття.

Оце все, що заслужили від народу більшевики з жидами.

І тепер з приходом німецьких військ, новолі оживають села. З міст повертається до рідних осель молодь. Селяни рятують хліб, готуються до весняної сівби.

Знову ожила надія на краще життя. Почалося відродження села духове і матеріальне.

ІВАН ЧЕПІГА.

„НОВА УКРАЇНА“ ч. 16 (33)

П'ятниця, 30 січня 1942 р. 3